

119

10. gr.

9. júlí

Stjórnendur sparisjóðsins mega hvorki taka sjálfir fé sjóðsins að láni né heldur vera ábyrgðarmenn annarra lánþega hans.

11. gr.

Þau atriði, sem eigi eru í samþykktum þessum, en varða þó sparisjóðinn, skal fara með samkvæmt lögum nr. 44 3. nóv. 1915, um sparisjóði, reglugerð fyrir sparisjóði 5. maí 1917 og viðaukalögum um sparisjóði nr. 83 26. apríl 1935.

12. gr.

Samþykktum þessum má aðeins breyta á aðalfundi og séu $\frac{2}{3}$ framkominna atkvæða með breytingunni.

Samþykktir þessar staðfestast hér með.

Viðskiptamálaráðuneytið, 9. júlí 1940.

F. h. r.

Jón Guðmundsson.

Torfi Jóhannsson.

120

24. júlí

REGLUGERÐ

um breytingar og viðauki við fjallskilareglugerð m. m. fyrir Snæfellsness- og Hnappadalssýslu frá 24. júlí 1930.

1. Við 8. gr. bætist þriðja málsgrein, svo hljóðandi:

Ef menn þurfa að smala yfir í lönd nærliggjandi hreppa að vorinu eða sumrinu, skulu þeir fá leyfi til þess hjá hlutaðeigandi ábúanda og smala þá í samráði við hann. Ber sá, er leyfið veitir, alla ábyrgð á að samrekstur og sundurdráttur fari vel og skipulega fram, og skal þess gætt, að lömb villist ekki undan ám eða að fé flækist til ógreiða.

2. Við 15. gr. bætist fjórða málsgrein, svo hljóðandi:

Þeir, sem nytja jarðir, sem hafa fjalllendi, er telst til upprekstrarlands og eigi eru ábúendur, svo og ábúendur á slíkum jörðum, þótt ekki hafi þeir sauðfé, skulu skyldir til fjallskila í þeim hreppi, sem jörðin liggur í. Fjallskil þessi svara til 1—2 dagsverkum á ári, fyrir hverja slíka jörð.

3. 17. gr. falli niður, en ný grein komi í staðinn, sem verði 17. gr., og orðist þannig:

Næsta dag fyrir leitardagana skal hver bóndi og nytjandi jarðar skyldur að leita vandlega sín heimalönd, þau sem ekki voru vanalega leituð til réttar, og skal hann í tæka tíð reka allt það fé, sem í þeim leitum finnst, og hann ekki á sjálfur eða heimafolk hans, til rétta eða í fjallasafnið. Heimalönd teljast aðeins þau lönd, sem notuð eru fyrir málnytupening og brúkunarhross, en viðáttumeiri lönd séu leituð eftir fyrirskipun hreppsnefndar.

4. 18. gr. falli niður, en ný grein komi í hennar stað, sem verði 18. gr., og orðist þannig:

Drjár skulu fjallleitir á hausti hverju. Til fyrstu leitar skal gengið daginn áður en réttað er, þar sem hreppsnefnd álitur þess þörf. Til miðréttar (skilaréttar) skal gengið fimmtudaginn í 24. viku sumars, í öllum hreppum sýslunnar, og skilarétt haldin næsta dag á eftir. Til þriðju réttar skal gengið fimmtudaginn síðastan í sumri og réttað daginn eftir.

Leitardagar skulu tilgreindir í fjallskilaboðinu.

Reglugerð þessi, sem sýslunefnd Snæfellsness- og Hnappadalssýslu hefir samið 120 og samþykkt, samkvæmt 41. gr. sveitarstjórnarlaganna, staðfestist hér með til þess 24. júlí að öðlast þegar gildi og birtist til eftirbreytni öllum þeim, sem hlut eiga að máli.

Atvinnu- og samgöngumálaráðuneytið, 24. júlí 1940.

Hermann Jónasson.

Páll Pálmason.

REGLUGERÐ

121

24. júlí

fyrir Vestur-Húnavatnssýslu um fjallskil o. fl.

I. KAFLI

Um stjórn fjallskilamála.

1. gr.

Samkvæmt sveitarstjórnarlögum nr. 12 31. maí 1927 hefir sýslunefndin yfirstjórn allra fjallskilamála, en hreppsnefndin annast alla stjórn og framkvæmd á þeim.

2. gr.

Hreppsnefndir geta, hver í sínum hreppi, gert nákvæmari ákvarðanir um fjallskil í einstökum atriðum. Þó má eigi þar með raska reglugerð þessari, og skulu hreppsnefndir gæta þess, að farið sé í öllu eftir ákvæðum hennar.

II. KAFLI

Um smölun og fjárgæzlu á vorum.

3. gr.

Allir þeir, sem hafa jörð til ábúðar, eru skyldir að smala heimalönd sín á vorum, eftir því, sem hreppsnefnd ákveður. Þar, sem heimalönd eru viðáttumikil hálsa- og fjallalönd, er búast má við, að margir úr upprekstrarfélaginu eigi fjárvon í, mega hlutaðeigandi hreppsnefndir skipa fyrir um, að nágrannar og aðrir, sem þar eiga fjárvon, hjálpi til við smölunina, eftir því, sem hreppsnefndunum þykir sanngjarnt vera.

4. gr.

Hreppsnefnd hefir heimild til að skipa fyrir um smölun sauðfjár á vorum til rúnings, þegar hentugt þykir. Ef þörf gerist, má hún láta leitir fara fram á afréttum, og greiðist kostnaður við þar úr fjallskilaskjóði upprekstrarfélagsins. Sama gildir þar, sem tveir hreppar eru í upprekstrarfélagi, að því viðbættu, að þar hefir hvor hreppsnefndin sem er, rétt til að ákveða leit, náist samkomulag ekki á milli hlutaðeigenda. Komi fé utansveitarmanna fyrir í leitum þessum, skal hreppsnefnd eða hreppsnefndum heimilt að ákveða gjald fyrir það fé, sem þó ekki má yfirstíga kr. 1.75 fyrir á með ómörkuðu lambi og kr. 0.75 fyrir aðrar ullarkindur. Hreppsnefnd skal annast um að fé þetta sé rúið og lömb mörkuð, ef það er eigi hirt af eigendum að afstöðnum leitum. Skulu eigendur greiða kostnað þann, er af því leiðir, og er heimilt að selja ullina til lúkningar kostnaðinum, sé hann ekki fánlegur á annan hátt. — Gjald fyrir rúning á kind má vera allt að kr. 0.35 og kr. 0.50 fyrir að marka lamb.